

INFO

Zveme Vás

25. prosince 2012

na vánoční zpívání

do chrámu sv. Petra a Pavla.

Začátek v 15.00 hodin.

Budeme zpívat vánoční koledy, které již zpívali věřící v kostelích v minulých staletích.

Zpěv povedou zpěvačky z kůru, ale přítomní budou požádáni, aby se ke zpěvu připojili. Naším cílem je společná oslava narození Krista.

Zpěv: Vlasta Šamanová, soprán
Jana Žižková, alt

Varhany: Vladimír Hradec

Vstupné dobrovolné.

(bude použito na obnovu varhan)

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST – PROBOŠTSTVÍ MĚLNÍK

Vás srdečně zve
na

vánoční zpěvy
sboru

CHRAPOT

v neděli 6. ledna 2013
v 16.00

v kapucínském kostele v Mělníku
(náměstí Míru)

Srdečně zveme
Vstupné dobrovolné

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí v roce 2012

24. prosince (pondělí) – Štědrý den:

16.00 - „půlnoční“ mše sv. zaměřená na děti - kostel kapucínů (Nám. Míru)

22.00 - půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří

24.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

25. prosince (úterý) - Slavnost Narození Páně:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (středa) - Slavnost sv. Štěpána, prvomučedníka:

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

29. prosince (sobota):

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

30. prosince (neděle) - Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

31. prosince (pondělí) - poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku:

17.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

1. ledna 2013 (úterý) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

Bůh se skutečně stal člověkem ve svém Synu a narodil se z Panny Marie.

Právě toto narození a později utrpení a smrt na kříži a vzkříšení

bylo v lidských dějinách vrcholem Božího zjevení o sobě,

když se neviditelný Bůh zjevil v Kristově viditelném lidství.

Bůh už nemohl zajít dál ve svém přiblížení se člověku.

Jan Pavel II.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

SV. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
VÁNOCE 2012 - LEDEN 2013

**„Do vlastního přišel,
ale jeho vlastní ho nepřijali.“ (Jan 1,11)**

„Nenašlo se pro ně místo...“ (Lk 2,7) Pro Marii, Josefa a pro Dítě, které se mělo narodit. Pro kolik lidí i dnes není místo ve velkém hostinci lidského společenství, ale i v malém hostinci našeho srdce!

Kolik lidí i dnes přichází klepat na dveře.

Jsou Vánoce: svátky přijetí a lásky!

Do tohoto tvrdého a hrubého světa náhle vstupuje laskavé a křehké Dítě Ježíš: Přichází osvobodit člověka zapleteného do sítě nenávisti a zotročeného sektářstvím a roztržkami.

Přichází otevřít nové obzory. Boží syn dává vyrašit naději, že navzdory tolika obtížím nakonec vzejde na obzoru lidstva mír.

Toto ubohé Dítě, pro které „nebylo místo pod střechem“, je jediným Dědicem celého stvoření.

Jan Pavel II.

Přejeme Vám, aby Vánoce byly požehnané a radostné
a aby Nový rok přinesl více štěstí než zklamání.

P. Jacek MS, P. Mirosław MS

Divný král

Proč vlastně přišel a žil Ježíš v našem světě tak skromně? Lze si přece snadno přestavit jiné, důstojnější a jeho postavení i poslání přiměřenější naplnění prorockých slibů: Mohl se například narodit v nějaké královské nebo aspoň velekněžské rodině, mohl se také objevit jako dospělý člověk, který by nám neřekl nic o svém původu, mohl si nejdříve získat svými mimořádnými schopnostmi a znalostmi věhlas a respekt a teprve potom se prohlásit za Mesiáše a pustit se do díla. Podobných řešení lze nalézt ještě několik, ale Ježíš se místo toho narodil v úplně obyčejných podmínkách lidí tehdejší doby a hned nato ještě zcela nekrálovsky utíkal před Herodem do ciziny. Nemohl to s tím vykoupením zařídit jinak a zachránit aspoň nevinná nemluviátka, která místo něj padla Herodovi do rukou?

Tyto a podobné, z lidského hlediska rozumné a logické otázky, obsahují nicméně také jednu běžnou, ale rozhodující překážku Ježíšova poslání na této zemi. Podle našich představ „by se Ježíš přece jen neměl nechat takhle znevažovat, trápit a zabít”. My bychom spontánně určitě jednali v takové situaci jinak a připadá nám, že Pán Bůh měl praštit přes ruku aspoň toho Heroda, když už nikoho jiného.

Jenže to by už nebylo Vtělení, Bůh s námi, v našem středu. Byl by nad námi a ne jedním z nás. Jeho moc, které by se nikdo nemohl protivit, by sice vnesla do našeho světa pořádek, ale vnesla by jej shora, mocí.

Záměr spásy naproti tomu počítá s Božím působením zevnitř lidstva a v poslední instanci zevnitř srdce každého člověka, který o to projeví zájem. Mezi oběma takto naznačenými cestami je obrovský rozdíl, stačí domyslet do konce rozdíl mezi mocenským zásahem a přerodem, konverzí jednotlivců i celého lidského společenství, o kterou ve skutečnosti v záměru Boží spásy jde.

Tady můžeme parafrázovat známé azijské přísloví a říci, že Bůh nám nechce dát rybu, která by nás uspokojila na jeden den, ale chce nás naučit lovit ryby a starat se tak o vlastní potřeby, bez jeho trvalých a průběžných zásahů. Nechce, abychom byli jeho poddanými, chce nás místo toho vtáhnout do své rodiny. A proto asi nemohl přijet v ohnivém nebeském voze a musel se narodit jako jeden z nás. Od té doby pracuje na epochální proměně mezilidských vztahů v našem světě a nabízí nám něco zcela nečekaného a překvapivého. Chce lidi vytáhnout, vyprostit ze zajetí „vrchnostenských vztahů”, na které si vládnoucí i ovládaní mezitím zvykli, takže se jim „takový” mesiáš brzy hrubě znelíbil. On ale na své nabídce trvá, nechce nám vládnout po způsobu mocných tohoto světa, a proto od prvopočátku nemohl než patřit mezi ty trvale prohrávající, mezi které patří většina prostých, o poctivost usilujících lidí. Andělské pluky proto opravdu musel nechat v nebeských kasárnách. Jak by se jinak mohl stát jedním z lidí? Konečným důsledkem tohoto jeho rozhodnutí je pro nás možnost včlenění do jeho vlastní rodiny, jak píše evangelista Jan:

Těm pak, kteří uvěřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

Petr Kolář SJ

Vánoční pohoda

Všichni se těší na vánoční pohodu. Celá naše představa vánoc je idylická. Tuto tvář dala vánocům doba barokní, tam přišly všechny ty ovčičky, ukolébavky, plenčičky, žežuličky a troničky za koledování. Gotická doba slavila vánoce jinak a byla nesporně věrnější originálnímu příběhu, který známe z Bible, ale který vždy znovu čteme přes růžové brýle barokní pastorely.

Originální vánoce nebyly žádnou idyloou. Považte jenom, že kvůli nějakému pitomému byrokratickému výnosu a nesmyslné statistice musel se Josef s Marií vydat na dosti dalekou cestu zrovna v době, která se jim tak

nehodila. Jet na oslu je nepředstavitelně nepohodlné i pro zdravého mladého muže. Natož pro křehkou ženu ve vysokém stupni těhotenství. Představme si všechnu tu starost, jak bude na cestě, kde se ubytují, zda se stihnou vrátit, aby se dítě narodilo doma. Uvažme, jak složité asi bylo zařídit alespoň to nejnutnější, když se dítě narodilo cestou. I kdyby ve velké prozíravosti pro jistotu měli bývali rodiče ledacos s sebou, byli odkázáni i v nejběžnějších potřebách na pomoc neznámých lidí. Přemýšleli jste někdy, jaký to tehdy pro ně byl najednou problém sehnat dostatek teplé vody na koupel novorozence? A pak ten neklid kolem děťátka, ten sběh lidí. Nakonec návštěva králů-mudrců a taková míra zájmu, že se Josef rozhodne bezodkladně odejít, protože by další pobyt v Betlémě mohl být přímo nebezpečný. A představme si další cestu, která se podobala útěku a nevedla domů, ale do ciziny. Domysleme i to, jak asi zapůsobila na mladičkou maminku a starostlivého otce děsivá zpráva o Herodově zákroku proti betlémským dětem. A uvažujme též o velkých vnitřních dramatech sv. Josefa, muže, který se těšil na běžně se odvíjející rodinný život a byl postaven před fakt, že jeho snoubenka je těhotná. Jak asi bylo Marii čekající na jeho reakci? Jen blázen mohl by toto nazvat idyloou. Je to obrovské lidské a zároveň i Boží drama.

Tak, jak se vrství naše životní zkušenost, jak se odvíjí náš život, promlouvá k nám tento obraz vánoc různě. Jinak ho vidíme v dobách klidných a šťastných, jinak v dobách válečných, jinak v mládí, jinak ve stáří, jinak ve zdraví, jinak v nemoci, jinak, když neporušený celek rodinného kruhu harmonicky žije, jinak když je narušen smrtí nebo rozkolem. Ale vždy k nám vánoční obraz mluví. Proto je třeba vždy se do něho podívat, ano, vždycky se poctivě postavit před tuto velkou Boží zvěst. Je určitě chyba něco předstírat a je rovněž chyba říct: „Já letos vánoce neslavím, protože jaképak vánoce, když ... nevím co zlého mě potkalo.” Vánoce jsou vždy štědré a vždy nám dají dobré dary, pokud nepropadneme hloupé představě, že už to všechno známe a že se jen stereotypně opakují. Vánoce jsou vždycky nové a vždy mluví k našemu životu. Pokaždé nám připomenou něco jiného. Jednou nám připomenou potřeby nuzných a zdůrazní tím i naše štěstí, podruhé nám dají posilu v těžkostech a připomenou nám, že vzájemná láska a láska Boží je bohatstvím, které převáží hmotnou tíseň i lidský žal. To vše ovšem se stane jen tehdy, když se jako pravdivě žijící lidé setkáme s Boží pravdou lidského příběhu svaté rodiny. Tehdy totiž do našeho srdce vstoupí mír a uslyšíme andělský hlas zvěstující pokoj lidem a slávu Boží.

P. Piřha

Tři králové

Svátek Zjevení Páně, lidově zvaný sv. Tří králů, je svým obsahem téměř totožný se svátkem Narození Páně. V obou jde o to, že se Bůh zjevuje jako člověk, dokonce jako právě narozené dítě. K tomuto dítěti nejprve přiběhnou prostí pastýři, kteří slyší jásající anděly ohlašující slávu Boží na výsostech a dobrou vůli a pokoj lidem na Zemi. Ti přijdou pohnuti vnitřním puzením, které vychází z jejich srdce. Jdou za tím, kdo je jako oni, kdo patří do Izraele. K témuž dítěti o něco málo později dorazí i králové - mudrci, kteří z pohybu a postavení hvězd neomylně vyčtou, že se narodí velký král, a to v Izraeli. Jsou to cizinci a jinověrci. Je úsměvné, jak tito mužové vědy, moderně řečeno intelektuálové, kteří se dobrali poznání o narození krále králů složitými výpočty a věděli o něm dříve, než k narození došlo, přijdou pozdě. Prostí pastýři jsou už zase zpátky u svých stád, když do Betléma vstupují učenci.

Je tu skryto jakési ponaučení. Cesta rozumu může vést ke spásnému setkání s Bohem, ale je složitá a dlouhá, protože vede všemi možnými oklikami pochyb. Cesta srdce je daleko přímější, ale vyžaduje, aby srdce bylo citlivé a vnímavé. V druhém svátku se tedy Kristus zjevuje pohanům a v postavách svatých králů je zosobněno přijetí Krista za

krále všech.

Tento svátek zjevení bychom mohli z hlediska lidstva chápat jako svátek přijetí nebo uznání Krista. Scéna klanění králů přinášejících dary připomíná holdování velmožů a králů vasalských zemí nově korunovanému králi. V linii tohoto uznání Kristovy vlády stojí dodnes to, že v tento den znamenáme dveře svých domů a domovů trojím křížkem a písmeny C, M a B. Tímto znamením se totiž přihlašujeme k obnovenému království Božímu a vymezujeme prostor, v němž uprostřed rozlámaného, zlého a hříchem opanovaného světa chtějí křesťané žít plně podle řádu a zákona Božího. Tato znamení tedy vymezují prostor pravdy a spravedlnosti. Jsou ovšem i znaky žehnání, které mají ostrůvky Kristova království hájit před náporem nepřítele. Tři známé litery nejsou začáteční písmena jmen králů: Kašpar, Melichar, Balthasar. Je to sice starobylý, přece však pozdní výmysl. Tři litery jsou zkratkou požehnání, které znamená Pán (řecky Kyrios) či Kristus (Christos) obydlí (latinsky mansionem) ať žehná (benedicat). Jak se stalo, že prvou literou je C, není dost jasné. Může to být odsunutím h z písmene ch, může to být latinský prepis řeckého k. Mnoho na tom nezáleží. Tato zkratka znamená: Pán žehnej tomuto domu.

P. Piřha

Křest Páně

Svatý Jan Křtitel se nazývá Předchůdce. Je to překlad z řeckého Prodroneos. To znamená někoho, kdo jde na cestě vpředu. U skautů, v horách to bývá ten, kdo zná cestu lépe než ostatní. Ale v přírodě se vyskytuje i něco opačného. Podobně můžeme vysvětlit rozdíl mezi vedením světským a duchovním. Zakladatel spolku je ten hlavní, který mu dal ideu a vznik. Učitel ví všechno lépe než ti, co se u něho učí. I církev vede a učí lidi, tvoří spolky a organizace. Ale musí si být stále vědoma, že nakonec lidi vede až ten, kdo přijde po jejich slovech a po jejím vedení, tj. Duch svatý. Velcí duchovní vůdci v dějinách křesťanství si byli vždycky vědomi, že učili ty, kteří k nim přicházeli, jenom první kroky, ostatní dokončuje Boží milost. Této provizorní funkce vzhledem ke Kristu si byl vědom sv. Jan Křtitel. Věděl, že Mesiáš přijde až po něm: „Nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků.” Zout někomu opánky, umýt někomu nohy je známka pokory. Křesťan si je vědom své důstojnosti Božího dítěte a opravdu se pokořuje jenom před Bohem.

